

Læs mere om sommermusikken på Fuglsang på side 2 i 2. sektion

Den nye koncertsal KUMUS var fyldt på alle 117 pladser, da ensemblet satte i med Svend Aaquists åbningsfanfare.

FOTO: CLAUDIUS HANSEN

Årets sommerfestival begyndte med en formidabel musikfest. Men der var også meget at fejre

Festdag på Fuglsang

FUGLSANG Sommermusikken på Fuglsang åbnede med en mandgobbelt fest.

Der er 25-års jubilæumsfest for Storstrøms Kammerensemble, som har fået nyt navn: Ensemble Storstrøm hedder det nu, og mon ikke det ender som "Ensemblet". I hvert fald på hjemmebanen, som også er ny, nemlig den rundhåndet restaurerede forpagterbolig, der ligger som nabo til Fuglsang Kunstmuseum.

Der er også 15-års fest for Sommermusikken, som i år præsenterer det bedste og det mest populære fra ensemblets repertoire i de første 25 år - tilsat en dosis nyskabelser for at holde skarpheden intakt.

Og allervigtigst: Sommermusikken betyder indvielse af den nye koncertsal, som er indrettet i forpagterboligens gamle mejeri.

Og vi kan lige så godt slå fast med det samme: Akustikken i den nye sal er fortræffelig, publikums udsyn er godt, og med præcis 117 behagelige stole er kapaciteten en smule større end i den berømte musiksal på herregården.

Tradition og fornyelse

Åbningskoncerten lagde ud, som den skal, med

Emil Hartmanns blæser-serenade på herregårdens havetræppe. Publikum sidder nedenfor på kanten af voldgraven omgivet af den sommerklædte park, i år på den dejligste sensommeraften. Det er et kært ritual, som man nødt vil undvære. Serenaden er forresten fra 1891, så her var det en 125-årsdag, som blev fejret.

Men så begyndte det nye, for nu skulle publikum på spadseretur. Rundt om herregården og hen langs den hvide lade til forpagterboligen.

Med stop ved branddammen, for der var boblevand til velkomst og musik for harpe og fløjte.

Det var en genopførelse af Gunner Møller Pedersens Harpesøen fra 2004, hvor musikken også var flyttet udendørs. Moderat forstærket naturromantik tilsat glade svaleskrig fra sommerens kuld, som synes, det er skønt at flyve. Forstærkningen virkede faktisk så godt, at man burde overveje, om Hartmann-ritualet på trappen kunne vinde med lidt højtalerhjælp.

Kumus i mejeriet

Turen fortsatte til den nye koncertsal, som er indrettet i den gamle mejerihal,

Fløjtenisten Svend Melbye og harpespilleren Mette Franck spillede "Harpesøen" af Gunner Møller Pedersen ved branddammen foran Fuglsangs ladebygning.

FOTO: CLAUDIUS HANSEN

der er sammenbygget med forpagterboligen.

Den hedder Kumus. - Det skal nok være en sammentrækning af "kunst" og "musik" gættede kulturminister Bertel Haarder (V), der holdt åbningstalen.

- Vi er i hvert fald et sted, der emmer af kunst og musik, fortsatte han og mente at kunne høre ekkoet af 100 års kammermusik tilsat et brus af gin og tonic fra Fuglsangs muntre fortid.

Det er rå murstensvægge

med loft til kip og nøgent træ og bjælker foroven. Men hævet scene og fladt gulv, så salen også kan bruges som mødesal.

Svend Aaquist havde skrevet åbningsfanfaren til lejligheden.

- Det er en krydsning af en hanedans og en festivalfanfare, og den hedder Salut-salut-salut, forklarede han.

Koncerten fortsatte med Niels Rosing-Schows nyskrevne "Dans i tegn og luft". Det er abstrakt musik med mere klang end

melodi, skingert og uskønt og uden fremdrift. En slags kosmisk batalje, der udfordrede akustikken til det yderste. Men prisværdigt kort.

Mozart tog alle stikkene

Det var simpelthen det bedste oplæg, man kunne tænke sig til aftenens hovednummer, Mozarts obo-koncert i F-dur fra 1781. Det var endnu et halvrundt år, nemlig 235. Med englænderen Gordon Hunt som en kær gæstesolist på oboen. Han er tidligere le-

der af Ensemble Storstrøm og startede sommermusikken for 15 år siden.

Han var sammen med tre strygere, og der sad vi så, målløse af glæde, for Mozarts er fra den tid, hvor musikens fornemste mål var at underholde. Og hver eneste frase i den muntre førstesats, den hyggelige andensats og den jublende tredje var båret af en indlysende indre logik.

Publikum var ellevilde, og akustikken viste sig også at være god til langvarige, energiske bifald.

Sidste nummer var Jacques Iberts "Capriccio for ti instrumenter". Den havde også underholdende elementer, men var først og fremmest præget af en hektisk rastløshed, som måske fortæller, at også i 1934, hvor den blev skrevet, kunne nutiden føles både hektisk og stresset.

Bifaldet var ok, og publikum havde en god aften.

Sommermusikken fortsætter indtil søndag med flere arrangementer hver dag, og der er stadig billetter at få.

Læs mere på side 2 i 2. sektion.

PETER FOERSOM
redaktion@folketidende.dk